

Дмитро Фроляк

ПАПЕРОВЕ СОНЦЕ

Бібліотека альманаху «Кальміус»

Дмитро ФРОЛЯК

ПАПЕРОВЕ СОНЦЕ

поезії

Видавництво
НОРА-ПРЕС
Донецьк-2003

ББК 84 (4Укр)–5
Ф 91

Дмитро Фроляк. Паперове сонце: Поезії./
Бібліотека альманаху «Кальміус».
– Донецьк: Видавнича агенція «OST», 2003. – 88 с.

ББК 84 (4Укр)-5

Дебютна збірка автора відбиває початок осмислення сучасної поезії. Текстуальний простір збірки позначений ремінісценціями та синкретичністю форм. «Паперове сонце» є для автора чимось на кшталт першої сповіді.

© Фроляк Д., тексти, 2003
© Соловей О., автор проекту, 2003
© Видавнича агенція «OST», 2003

***

бура піна у вирі нестями
шаленіє собака ... ні ... змовк
постсвятковий синдром кшталту гамми
і вже чути розгнуздану кров

закриває обличчя хрестами
повертає до сонмів небес
перерізане серце під нами
вириває нескорений пес

посміялися грати тевтони
запроваджують нове ім'я
хто не зрадив позбувся корони
і лиш ми не позбулись життя

* * *

я потрапляю мимо скроні
я бачу верх і бачу низ
я чую стулені долоні
я вже створив собі ескіз

привласнив небо місяць зорі
поставив правду на ребро
відкривши очі бачу море
розкривши серце чую строк

який він мій на цій планеті
на розі сна і каяття
хімерний світ забутий йеті
розп'ятий на хресті буття

омитий безвістю турботи
стражденний спокій і печаль
повісив комір в прах істоти
розбив ліхтар і випив жаль

забувши пам'ять на зупинці
жбурнувши тіло у вогонь
постало духом поодинці
зривало хрест з німих безоднь

спіймало жах втомило волю
і здичавіло бризнув нерв
останній бог скорився долі
і потяг далі без перерв

* * *

відклавши вбік папір і душу
руками вулиці гортать
краплини часу квіти мушу
піском чужим міняти статъ

вогнем тривладдя бити вікна
скрести розбитим тілом мідь
і знати що вона застигне
в розбитій склянці з ніччю жить

топити сон мести рікою
по тихих звалищах війни
розрити пам'яттю застою
все знищене рабом стіни

поклавши меч під стріху часу
урвавши згрями політ
німе життя краде прикраси
забута кров буде світ

* * *

забутий сміх загублений тобою
осіння радість змішала з листям під ногами
німе повернення відродженого бою
а вчора пам'ять десь у снах гуляла з нами

я бачив сміх її обличчя
звертався пошепки до себе
і бачив промінь протиріччя
а може сам ходив я в небо

поклавши руки на дерева
думки віддавши самоті
я бачив світ свого черева
його я бачив на хресті

* * *

серпень тихо щось каже грім
літо мовчки іде у спомин
це воно той створило дім
замість вікон розбитий гомін

де нема рушника у куті
і свіча все мовчить незвично
на ранковім чужім холсті
там де вчора лише була вічність

вже не бачимо квітів і дощ
нам нагадує про безкінечність
сум тривожно гукає до прощ
повертається світло в безпечність

десь надія в забутім тумані
все чекає на радісний шлях
там і правда томиться в омані
виривається вгору у снах

відлітає барвиста розрада
у омріяний сонячний гай
від небес нам дається порада
радість мрій з серця не викидай

* * *

нащадки стривожених вірністю храмів
мандрують у вирвану безвість де кров
сліди розтинає пожовклим туманом
ніч відпускає в ілюзію змов

покаяне вістря не змиє прокляття
еклектика жаху стріляє теплом
в оголений світ засинає багаття
відходить у завтра забутий фантом

загоєне попелом ніжного бруду
огорнене ницим вчорашньої крові
віносить корону забутого блюду
віддасть і вертається в день паперовий

* * *

нервові рухи спалахують швидко
перебираючи пальці думками
хто восстає не із праху як квітка
хто повертається в сонце за нами

палить прискіпливі ласощі хламу
ріже повір'я загостреним злом
спалахи моляться темному храму
очі свічок дорікають постом

рваними зорями б'ється тривога
жарт повбивав ілюзорну модель
де ти тепло у якого ти бога
смерть воскресіння чи смертна постель

кроки химер під розтятим покоем
виють у мрак й продають доброту
сірим теплом укривають героїв
відблиски правди несе в пустоту

* * *

Вранці, поспішаючи на роботу, ми не помічаємо,
що за нами стежить наше я, яке залишилося вдома.

* * *

Темно.Лежу.Прислухаюся.Крик.
Якийсь птах.Ні.
Сон.Марево.Знов.
Щось біле.Хтось.
Дивиться.
Слухає.Чує.Ранок.
Нарешті.Бал.Який.Звідки.
Хто вони.
Що вони.Крик. Прокидаюся.
Я.Спав.
Як.Я ж тут.
Поруч.
Он лежу. А це хто.Я.Ще.
Як.Сон.Знов.
Ні.Годі.Час.
Де.Який.Як.Ніч.Знов.
Сон.Ні.Не сплю.
Один.А той.
Вже пішов.Кров.Де.Як.
Сон.Знов.Ні.Не сплю.
Крик.

* * *

Де ви бачили, щоб безвість
стрічала людей,
не вибираючи з них найкращих.

* * *

Йшли двоє подорожніх однією
дорогою. Але одному треба
було на схід, а іншому на захід. Але
вони, йдучи однією
дорогою, йшли правильно.

* * *

Зустрівши на дорозі свою долю, не
питай в неї, що тобі
доведеться пережити, а краще спитай
як тобі на твої вчорашні
вчинки треба буде дивитися завтра.

* * *

Хрест, який дивиться на тебе своїми
очима – порожній, а хрест,
який простягає до тебе свої руки –
просить звільнити його від ноші.

* * *

Коли гріє сонце, а вночі ти
можеш дивитися на зорі,
ще не означає, що, закривши очі,
ти зможеш відрізнити тепле
проміння сонця від теплого
світла зорь.

***

Вірне для тебе покаяння все ж таки
може обернутися несподіваним
прощенням.

***

Відкриваючи вранці вікно, не
поспішай одразу висовуватись
з нього. Звідки ти можеш знати, що на
тебе не впаде хтось зверху.

* * *

Між подихом, подивом і поглядом
існує одна спільна
властивість вони одночасно є
вираженням експресії.

20

* * *

Створи свій народ і знай, що він буде
жити тільки для тебе.

21

* * *

ти вже когось вбила
чого посміхаєшся терпким
туманом сльозливих очей
забута і кинута долі
самотня і свіжа
всміхалась прощанням
розкутих безвірних гостей
підбігли принадно і знов
щирять зуби потвори
стираєш обличчя і
знову малюєш весну
розкраєним оком чіпляєш
забуті осінні химери
замріяно стелеш
під руки світанки із сну
ворушиться час під
стіною вмивається сірим
покуттям чужої сваволі
хрипить ... перестав ...
забувається зняти годинник
відходить у безлад
в оголеній янгольській ролі
застигла печаль розфарбовує
спалахи слутих очей

навіжених і знову туди
чорне сонце встигає
в останній вагон
розмовляє ... заснуло ...
їй сніться криваві сади
оговтатись
промінням штрикнути у небо
забутих застиглих
німих перелитих очей
схрестити долоні
примружити світ
підняти агонію
смерть віднести до ночей

* * *

безвірного просить відкрити
згвалтоване світлом вікно
в перегуках сум і трембіти
чіпляють на шию ярмо

для когось тамуючи подих
виводять на скроні літа
над обрієм смерть у прозорих
болотах кепкує з хреста

щось треба їм вже сказати
услід самотній душі
черлені скривавлені ґрати
безвіра у спокій спішить

* * *

під рядном тисячоліття
замерзають автохтони
незавершені тиради
виглядають з-під імперій
постарійське можновладдя
відкурковує закони
де табула раса світу
у світогляді містерій
де розірвані безодні
розстріляли хвилювання
і чужа інтерпретація
замовила відвертість
повертається загублене
життям німе бажання
і знаходить воскресіння
незбудовану потертість

* * *

відрубане бажання пошматованим теплом
боліло угорі перетинало собі вени
загостреним покуттям вилізла
і чиєсь небо кинулося бігти

кривавий слід о боже вкрали кров
немає сили витягти добро
німе залізо боркається чути
як помирає вірність уночі

я бачив в попелі скрижалі
чиєсь багаття розірвало пащу
сліди воно ходило зовсім поруч
воно тремтіло і душа

тримала білий папірець
знайти хоча б відверте каяття
і болу прах стражденний повесні
його вчорашнього і присмаку і сну

живе повернення і хрест над нашим храмом

* * *

безвісте викинь роззграєну чемність
небо зітри повинось архетипи
мляве гойдання турбує лиш сором
влада імперії віру зрубала
янголи біженці апоплексичність
подих тамує посрібленим склом
авве навіщо без крові лишили
пам'ять і де це відродження де
сум маргіналів поклавших на віру
булькає тіло стривожене сном
істина п'є з воскресінням за світло
не занехаяне ще вірити б
треба це вічне ескуство хотіти
вставити в поклик кастрованих форм
знищену совість звести з амораллю
вбивши все нице в собі

* * *

невибаглива ніч повертає закони
від уламків імперій на нескорений біг
повернись повернешся і повернеться доля
на розчавлених зламах умивається ніч
загортає осіннє багаття у втому
віддзеркалює лезо матерію сна
за добром за безоднею вічне прощення
і стривожений жаль застигає хрестом
коронована вічність дивилась повстанням
закривавлене подихом бігло навспак
те вчорашнє свавілля закутане в безвість
у площинах доби занехаяних літ
пастораллю епох розірвався полон
у замріяних спалахах терпкого болю
вдосконалена вірність стискає вогонь
повела кремувати зашорена в помсту
на узбіччі повернення чути дерева
розкриває тепло де пустують хрести
обнімає стражденну безкраїсть
і чужа кара знов розплескала застій
повернулася велич банальних речей
з анотацій світів надбарвистих химер
розплелось бажання встромити бардак
напівсонну ілюзію смерті

вічний крах постімперій світився вночі
притискав неіснуючий вихід
так навіщо плести добру казку про сон
непокоїла лише невтомність
може дзвін був банальним
жбурнувши усе
під лахміття тієї безодні
та назавтра прокинеться в подихах світ
і повернеться дійсність у мрію
й возродиться те напівжиття

* * *

присмак історії постмодернізму
вбиті шибки ні шипки ні шапки
звалище в розбраті маніякальності
кров'ю кров ю кров і ю кров
вискне тепло теп степ стеля чужа
все охолотло нема вороття
вирістя вибігся крок в нікуди
плаче оте те ну досить от то
вирвали вкрай коматозне буття
постріли стріли зустріли назустріч
пасмо весни сни чиї хай вже так
булка букет букініст буржуа
зайвим отой хто прожив як це збіг
мінус та знову не можна а морок
пульс декласує висвічував час
повінь пові ти та ні знову кров
та ти те ту ті світ втяли не ми
повернення поверх а може не треба
чекайте я тут не один не назавжди

* * *

бруківку тіла наохочивши брутальним
гортаю вилиці пожовклих горобин
де стигми лінощів і цей шар заповітів
шалений подих віддзеркалює ество

знову розривається не спокій
обгоріла вірність подихом тепла
порозносили пляшки із сонцем в переходи
відлітають надрозбещені сльозами існувань
неіснуючих регалій що створили нас давно
щось не так не так не так
мабуть вже осінь

* * *

зненависніло відриваю цвіль від праху
де са де мот де ність
уривками хрестилися прикуті до розправ
відносили знешкоджений туман під ешафот
нікчемне привітання обпаскуджене любов'ю
цим неіснуючим розбещеним сміттям
яке чіпляється до рук до серця волю
вбиває ніч і посміхається тобою
уже розблясканим по зірваній підлозі
і без душі яка як нице покаяння
на тебе дивиться й криваві сльози
навіщо зрадив ти це ж ти
меті що витягла з-під шкіри брухт
розтятих покидьків тамуючи петлю
і знову вже кудись її забрала
і я не знаю де тепер вона вона вона
де са де мот де ність

* * *

порятунок не тоне у склянці поради
хто підносить знущання німих
повірте безодня не може сконати
де сатрапівський хайль віднімає нулі
агвалтована дійсність харизми
силіконова віра потертих гаспод
кремаційне тепло занехаяних хіппі
знов дітей вже не пост а реальних
і німе воскресіння хотіло зійти
погоріти зустріти приємство її
обгорілих зіниць під спаплюженим
болем

* * *

сміється воскресіння
очі жах зривають з тіла
вірність вірністю молилась
чорний плай знімав хрести
де повернення у глід
годувало міфом зброю
символ спокою свіча
під свавільним всепрощенням
варіанти зневірянь знову
просяться на волю
харизмати по мімах
вельми радісні ага ж бо

де ви бачили каліку
без фнітяної поради
і щоб сон не сперечався
бо реальність мабуть інша
щоб не вилили за комір
правду вічну і живу
щоб тягнулося лахміття
тих рожевих і блакитних
аморалів і принаддя
повитягуваних з бруду
чорт із ними біс на правду
справжня осінь стелить рухи
світ безодень неквапливих
і всі ми йдемо у вічність

***

де чується подих скривавлених стін
обідає смерть із безбожжям
де шанкр хробак і вчорашній синдром
вилізає з-під попелу млості

відроджує тіло знімає хрести
перевдягнеться й знову забракло
ще одного мерця у спаплюженій млі
і йому б постелити у небі

***

пастораллю епох виривали міста
розмовляли обуглені безвістю сні
на самотніх пожежах стріляли з хреста
поклоніння просило любові в весни

і де марево дійсності нищить застій
де холодні обійми тривожать печаль
знекривавлене дійство скидає повій
ще єдиної правди минулої в жаль

і де нице повернення стелить тепло
виростає покуття кремованих стін
і жвавніше стає анархістське кайло
повитягуване з-під обльованих війн

і не стане вогонь очищати тавро
не зустрінеться спокій з загубленим склом
постарійського виходу крадений строк
лиш відроджений світ постає за мостом

* * *

липне липкий ідол мозку
стигми крихти пилом впрочуд
сонми мліють лезом млосно
краплі дзвонам коси точать

тиша хлаю вдерлась в порох
карі сні в клавіри лізуть
хто тиран а хто як ворог
підбіжить і знову в кризу

біла цвіль німим портретом
в воду дивиться з багаття
повертайся хоч сонетом
я не люблю це латаття

і за спазмами героїв
знов зліпити ніччю праху
по осколках тих устоїв
віродити темну плаху

і на вдягнутій свитині
розділити те що вискне
в холод вилить стони сині
і сушити весел зблиски

щоб не плакати радіти
щоб сьогодні і подалі
відхреститься від трембіти
і не чути ці моралі

йти й не залишати тіні
що у пазусі міркує
чий то гльод якої міні
де ж той справжній світ крокує

* * *

лузає сім'я перцепції хворої
возить знешкоджену віями звивину
камінь де гої навспак за потворами
повінь загускла горгає як вирину

очі брунатні під хмарами порскають
лезо знімає і маску і голову
інші потвори обірвані постаті
вже маргінали в замріяну молодість

вічне кадило не стогне не молиться
з віри стікає в суглоби відродження
крила обв'язані з повені творяться
наше ество поглинає народження

* * *

сліпі долоні не вдягнули самоту
на смак зриваючи із попелу по ночі
червивим подихом кортіло взяти ту
що виринає з-під бруківки й знову хоче

***

на прах німого попелу струсивши темні крила
суцвіттям немічних судин випорскувати маски
зігрітися у вогнищі й поставити вітрила
і мати перемогу щоб вціліти від поразки

продертися у вічність й збудувати власну владу
згоріти щоб воскреснути і відродитись знов
покуттям сірих стін з очей не витравиш тріаду
небесна воля віра й сила нас введуть в покров

і поки будемо хотіти бігти в нікуди
зриваючись й своє тепло виносячи під дощ
нестиме нас ота ріка до правди і води
до того вічного вогню до тих священних прощ

і наше це оце життя забутих звідусіль
здиратися на вежі щоб летіти довше вниз
тримати ці скрижалі і ковтати їх як сіль
тремтіти й розривати всю цю ницість як ескіз

і вікнами дивитись з-під імлі іржавих вій
скришити все створити знов і вивести модель
старітимуть оті когорти вільних і повій
і вічність гляне знов на нас й запросить в агідель

***

алергія на морок до світла цю слину
жлукто падати осінь стелити під руки
десь з-під стелі викапує віра нестимуть
по розбещених звалищах повинь розлуки

натщесерце побігли химери до раю
і в корону сховавши причастя плювали на схід
порозносились їхні серця від блюзнірства вбивають
і накреслену проповідь ломом змивають як слід

відпускають з сумних домовин подивитись на вечір
і складають екзамен на право носить ешафот
і знову прощаються в сутінках скигнуть предтеча
сховатися б в крила й піти у застиглий народ

* * *

розстрілялися знову дуель
знову ніч прилипає до тіла
інкрустована небом постель
й знову мусить стрічати по вилах

а потім щоранку бігти
вислизувати з-під облаштунків
туди де щоб шовком прикрити
ту немічність в грудях пакунків

вологим духом в судини зійшло
це небо розлізлося в коси
в потріскану землю входило кайло
а може і нам вже досить

відтоді як степ вдягнув самоту
і брухтом закрився шов
ми бачимо зграю та зовсім не ту
й не з тим проводжаємо кров

ми дивимось в очі і бачим морок
ми дивимось в душу і бачим двері
кому ми сказали що з нами не сорок
і де ж та дорога в пустелі

й комусь не втерпіти щоб знов стати блазнем
я теж багато з ким згоден
та зараз не тим же займаються в лазні
й помитися хоче не кожен

Олегові Солов'ю

* * *

заради темноокої печалі
заради нервищів ланує тло узбіч
на полі брані ми смітили як подалі
ховали первістків ховали в мляву ніч

і вже стирала свастику корона
плелося повинню від патоки до сліз
агов покайтеся зректись від забобона
червоним променем дозволить чийся ліс

і те стебло що виринали з революцій
і ті півкроку де зростав насильний глей
тієї унції пожовклих проституцій
що фасували майже стать в дещицю фей

і знову ми ті шви несемо в ідол
тримаємо повіки жах і ртуть
самотню кров холодну вкриють плідом
і в цю слоту насіння вір внесуть

* * *

ховаєм амвонів за висхлим дощем
і поки не вистигне сповідь
на грудях вирізуєм синім плачем
драглисту обмацану повинь

бантинами вкриті щоранку п'ємо
загусклу спаскуджену фугу
і вицвілим попелом в скронях б'є смог
плебеї змивають наругу

анафема стрівши героїв удень
і гімн збляклим оком питає
і робою сипле повз край і лишень
ментальність під шафу ховає

де кожний четвертий як геній росте
і дивиться в правий пергамент
а в лівому стигми знімають пусте
до лімфи все випите нами

* * *

де урвище по шклі
і серце знов навпіл
здіймається в політ
черлений згуский пил

і знов плісніє лють
тремтить вчорашній бал
умиться б не забудь
і витерти фінал

* * *

вістрям вкрите знервоване вчора
підє жербати крові і плоті
де розторгнення сон і потвора
призупинений зашморг в болоті

під старою зомлілою ковдрою
постікаються крила і маски
та обірве його тільки зокраю
і підніме лише епілястр

* * *

по скошених цнотах
іржавих ключах
ми бачимо соти
ми бачимо шлях

зліпити по ночі
віднести туди
де вкриті дівочі
забуті сліди

блукають лутаві
регочуть підосви
і ламко в уставі
визбирувать крошви

на тремах молитись
і прати оливи
і в течію витись
і витись у зливи

влаштатъ бестіярій
і вкритись взуттям
хтось гад а хтось арій
все лишиться нам

* * *

по згряях знову опади
обійми на вітру
і смерть що гріє зопалу
в розплетену кору

і доки щось не стверднеться
не стане по кутках
то вибачте не звернеться
до мене віщій прах

і виляються голосно
не досить щоб піти
така вже доля голосу
і винесуть хрести

покуття трону звихнене
почнеться й упаде
а хто ж народить скривлене
багаття між людей

* * *

на висходи на битлії рядків
в той степ торішня лимфа сіє гливи
де скочується алергія псів
і град холодним мороком оливи

і тлустим поцілунком самоти
тих ворогів що знов простують в поле
за краденою фарбою плисти
де немічні обійми кров'ю солить

до витинання ще було рядно
повернуте на прю чийсь дощем
боліло в горлі і тремтіло дно
хто зраджує хай буде вить мерцем

* * *

потятим мороком потяте сонце лить
дивитись як вбігають на манеж
вже майже зношене гаряче лезо пить
виносити пророцтво стигм і меж

підвісити сокиру за кістки
навспак пустить і най собі регоче
і там під швом в обидві йти ріки
що відкипіло залишатись хоче

що проросло маленькою землею
вплести канони перетравлюваних слів
розлити млу і най біжить за нею
яскрава стеля вільних голосів

й безодня визирає мжичить оком
гливка приреченість кремація у снах
роздертися і най пливе за кроком
та підбирає крихти по снігах

* * *

так близько може і не треба
а може й треба через раз
проковтнуті обійми неба
і знову замшевий каркас

і знову сплюснутих мелодій
жовтіють злами повесні
еклектика чужих пародій
випорскує по шклі на дні

в гортані знову попелу
занесені сліди
куди прийшла ти зопалу
все одно не туди

* * *

проповідає обезвожена ікона
самодостатні вкрились на плечі
даруйте як порізана корона
перетікає в сонми у плачі

і гасне в повені розгнudzаних тіней
вчорашнє тіло у вчорашню глину лле
під недорізьбленою безвістю вервей
хтось підкладає хмиз а хтось несе букле

а он забава поцілунок мли
що скресла з затаврованого дня
поглянь на себе подихом стріли
і ради бога винеси стерня

* * *

доки віра не стверднеться у супокій
не прийдуть пожаліти порізати застій
погоріти за нас і понести хрести
по розчавлених нетрощах випити стікс

загорнути корону у вік сарани
павутину підняти й побачити сни
та рапава труна вже не лічить плоди
пірамід з бляклих ясен не внесуть туди

і в потрісканий човен вантажить життя
голосити і бігти клавіри нести
порозносить по пеклу гіркого сміття
але ми не дамо їм порожні хрести

* * *

по краю подумки спорудженим
що відкрилося в кишені схлипу
віддати шов іконам знудженим
піти погріти шлях до сипу

оскоми бо хрести надточують
примарний дим пішов листи
а там де вщерть корони сточують
все кисне цівка плах пусти

задеревіє демон з каменя
скришиться встояне тепло
пласти стривожено розтануті
відносять зграї у пролог

коли прийдуть по стигмах губи
і перегноем тіла вкриють
ти не дивись що він не любить
тим простирадлом небо змиють

* * *

блукає монограмою когорта
сліпе воно тремтить по берегах
що маєш сон вцілілий від аборта
і скибки правди по нічних хрестах

прирощували глей ліпили дошки
і знову міряли охаєну постіль
несли лілею із розчавленим завдовжки
та все одно торкали ту купіль

до попелу стікалися руками
судини немічні ховали під листом
та все ж табула раса знає гамми
й не пишеться поміченим кайлом

* * *

пусти хоч раз своє забуте тіло
і хай його розірвуть пелюстки
зніми його залиш червоним пилом
лежати на стільці збирать хустки

доба вона ж не буде мріять двічі
постав погорду у скляний грааль
і за вікном он бачиш вискнуть свічі
пливе по ефемерних зграях жаль

і відступає по розтулених потворах
знімає крила й залишає на стіні
звитяги посиніють поки порох
обірветься й воскресє у мені

* * *

а в пестошах сатанаїл сидить
і аванґард поважно виставляє
окрушинами молиться на мить
червоне око що в барліг іти вже має

знов анархія сякається у повінь
вилітає рок і тулиться гидота
хто ж піде розстріляним по крові
щоб не виліз шанкр як блювота

хто повернеться і виправить зигзаг
пастораллю найманих агоній
впорскувати брід нести навспак
ґніт з альганки мічених колоній

з того снігу знов поволі капле віск
стиглі сонми на свавільних масках з глини
на забруднений той ідол скресне тиск
і я знов піду міняти їхню слину

* * *

покраеним анархія заходить
шукає стікс і вихід в агідель
та знов скаліченим кадилом водить
прокинеться від знов скляних пустель

ковтнути совість і пригадувати що це
в гортань залити вістря самоти
шукати брід по висходах і млоцах
лиловий грак глитає і хрустить

і висклим порскає хребтом на морок
здіймається і крила ріжуть все
німого попелу струсивши з того двору
побачиш тишу янґолів осель

і в ті ж суглоби знов стече прощення
спалахують по нетрищах пророки
обнявшись посмерти вже скапує в імення
і гусне лімфа під вчорашні кроки

* * *

голос паперового тривладдя
треми сходів вискнutoго скла
витинання в зашморгу принаддя
імманентний сік з твого стола

звихнена рапсодія приросту
хто тут ще поскаржить на плай
це ж вони принесли ту коросту
замість мозку витиснений рай

замість правди штучний інтелект
що визбирує погорди по завітах
знає тільки що таке респект
і підводиться при замкнених повіках

що малює коло як квадрат
і перетин з однієї точки
а що ідол той дегенерат
вам не скажуть бо сидить в пісочку

і не в камері це небо заслужив
не кайло тримав в розчулених долонях
посміхався й тільки спину затулив
очі ж вискнули і кров пішла по скронях

та наавтра вам новий божок
буде проповідувати правду
та як справжнім бути де той справжній крок
він не скаже бо залишиться позаду

***

в нас вже боліли ці маски послушно
стиглої цноти лиш зламки знайдеш
знов забереш вже порожню подушку
і не втираючи свічі підеш

***

я на своїх білих дорогах
не зустріну порожніх очей
я віддам сорочку і з того
може вийде всім білих ночей

може вийде всім світла по краплі
і розтане вода на софіті
знов постеле волосся безсапле
темні очі зустрінуться в світі

по мереживу кіт як по снігу
в'є слідами як білим дитям
і відходить погорда застигне
у німім поцілунку буття

я не скажу вам нового слова
не поставлю камінний хрест
хай лишається біла корона
й прийде той що з попелу скрес

* * *

маєш тіло і світ на столі
риси рими хрести почуття
повертаєш фігурки на тлі
вже вчорашнього твого життя

зустрічаєш примружено дні
обертаєшся щоб подивитись
це було вже було ж уві сні
розумієш що знов маєш жити

відчувати світанки і най
хоч не встигнеш побути отам
посміхнешся бо знаєш вона
свою волю побачиш в руках

і не скажеш про світло очей
теплий погляд і віра одна
тільки мрія злетить з-під ночей
відродиться твій сон і весна

* * *

кого там ти іще переживеш
оте повітря чи вчорашню зливу
та припини ти знаєш що дійдеш
до воскресіння і на білих крилах

поволі ти викреслював місця
ходив щоб деревіло те що має
відмовився від опери мерця
і проповідуєш лиш волю що торкає

тоненьким присмаком гливкого каяття
іде щоб замісити новий вірш
міраж прозорості порожнього буття
це скеля що лише від нас сильніш

це усмішка і правда на сніданок
причастя і прощення за мостом
це воля знов здіймає світло в танець
до нас приходить з вічністю й хрестом

***

кортіння кортіння кортіння
де схлипи тріпочуться падає кров
обмацує нище спасіння
загуский той морок як шов

прискіпливі квітки драглисті потвори
ростуть і сякаються в попіл нарут
там було прощення й лугаві затвори
калічуть іще ненароджений бруд

створилося з глею і витисло страху
в розірваних нетрищах ангел пійми
і він залишає обмацану плаху
чи ж винні ми що не дійшли до зими

***

а ми не створювали час і логотип
не покидали повені у спеку
ми склеїли останнього що влип
і перенесли агруси на нетуг

серпи зв'язавши у одне кайло
інкубусами правили авансом
де капле віск хотіли щоб було
де п'є шарґа лиш коліки і трансї

де воскресіння в вірну агідель
тих хто причастним був до хлюпотінь
німе росло з-під займаних пустель
від хрестного до скреслого на тїнь

тремтіло в правий мозок й тільки вдень
і торкалося між еством і склом
розносить по шматочку блудності з легень
а старості даруйте тільки глом

***

ложе застелене згряя емпліми
світом простудженим осінь втирає
шанкр повзе по струні та не з тими
і не анархія завтра вмирає

і не погорда несе облаштунки
ті дві ріки виринають і стигнуть
знову перцепції холод в форсунки
знов епітафія зірветься в стигми

жах ретроспекції жах помирати
цілісність нонсенсу як перед краєм
голос і біль рекреація й грати
хто ж його зніме з петлі перед раєм

***

віднесли слава богу бо хрест вже мовчить
розтинали ну добре то кличте весну
маргінальна схоластика винесла мить
чи то крові чи правди чи плахи чи сну

поверталися втрюх не дивились назад
поглинали терпіння і струси несли
вже пожовкла прелюдія замкнений сад
поховали та ладно не хрест а полин

а в труну то подушку то звалище стелять
огортають пергаментом і до трави
а наавтра бардак і плювання у стелю
то ж подякуйте їм там були ще не ви

Анатолію Дністровому

* * *

поскрибовані правила вихід у світ
заплямований висклим кублом
божевільна симфонія чистий завіт
нам несе кропиву обгорілим вінком

їм несе у долонях простертих по тризні
по клавірах і згарищах води ростуть
та забракло у полі жертвовної схизми
і у небі по трое бантини пливуть

піднімає зачаття неторканих слів
і визбирує поглядом скресле тоді
оскоромить та вийде стрічати послів
і суцвіття принесе неголених вій

стане жертви погорду і пристрасть топить
в поторочах прокинеться й знову піде
піднімаючи крила і заспану мить
як зустрінеш скажи їй щоб йшла до грудей

* * *

мораль куди ти знов її несеш
тавро в окрушинах не знімеш поки жити
зчиняє галас і потвори на манеж
виносять дійство обпаскудженої свити

у корчах з висклого паперу і слюди
зі слини що тече у порятунок
і вже наврочені ще ревищем орди
розсмоктувались гранди пили труни

кумедні соти губи на софіті
віддасть молебен по вчорашніх швах
відмиється повчання і в завіті
напише кров по безвісті в птахх

* * *

крики скресли з криків пальців
дощ пройшов крізь душу в вени
в ворках тіл сумних паяців
вискне осінь замість мене

прилипає до ікони
іншим сніг назавтра стане
щоб потоку змити крони
тих богів ще кликати рано

поскрибує по зачаттю
знов помолиться на камінь
перенесе світло в щастя
і погорду вкриє снами

вирве душу з-під болота
пофарбує бляклим часом
і під ложе ешафоту
знов постеле ті прикраси

* * *

на вірних крилах сонми і плоди
на перехрестях заспані міста
крокуючи змиває з себе дім
приреченість з загуского хреста

і там за сонцем новий світ встає
за плямами з'являлися боги
корона в тому світлі впізнає
цю вічність що всміхається сюди

а там зліпило листя покривала
в розчавлених долонях донесло
надкушене чуття німого балу
і зношеним волоссям потекло

врізали бестій у скалічене лахміття
і втоптували у вчорашній плин
повинне так роздертися суцвіття
щоб з нього випорскнула вічність в сплін

***

хорують блазнями по стлілих лезах
старіють уві сні і моляться у мрак
коли до тебе доторкне аскеза
відгонять хвилі стаї псів навспак

і знову фугу вилле той останній
і піну вб'є у глей катів і стигм
немає жодного розтлілого у стайні
і червоніє тільки вирок скреслих рим

заангажованим тривладдям правди
на недопалених губах плісніє
і вже буколіка простуджена і радим
виносить оперу і сіть що з вчора мліє

і геніяльними зливають стиглу кров
що вкрадена когортою мерців
судоми не залишать змовклих змов
самотня воля не осиплеться з богів

***

я в скроні заливаю самоту
і відгортаю споважнілі губи
жовтавим подихом чіпляю знову ту
що мартиролог втяла й знову любить

що не давала винести когорту
в заплющених молитвах без ікон
шматок з порубаних голів і мізків торту
зостався нам на день на ніч на сон

вона тремтіла та пішов лиш вітер
ховала без труни і жах пила
вдягала під тепло червоний світер
і зустрічала віру як могла

і як могла стелила смерть симетрій
проносила крізь вихрещений світ
і йшла додому від вчорашніх метрів
всміхаючись внесла новий завіт

* * *

червоно чорним мороком тіней
пухлиною що марить під дощем
агонією вкрадених мощей
і венами що скресли з теорем

поверненням у виграній фінал
заламаного трону крізь відбитки
хтось витікає у порожній бал
кремуючи по сходах гломом свитки

і розгортають паростком тіла
на зламі гри визбирують покірно
і витисне погуслі плевела
той що прийде погрітись біля прірви

* * *

нудотним полчищем мерзотних тіл
по тлі брунатним соком мох пливе
ночує осінь на чашках світил
дрімають маски під порогом верх

приходять ролі просяться в життя
життя приходить проситься у ролі
а хто ж поверне присмак каяття
до ранку вкриє свастикою волі

замінить натщесерце ніч на віск
по висклому матрацу стягне холод
щоб розколалась хоч не навпіл а на писк
і виплюнула той судинний солод

підставила свій човен з храмних снів
гідоту втяла в звивини пляшок
загусклим міражем чужих хрестів
і знов стулила місто з пелюсток

Мамі

* * *

бери і най тобі її забракне
ти кажеш сон я кажу майбуття
поцвілим сонцем виллеш те що зблякло
і віднесеш корону до сміття

погорду струсиш напечеш наївність
з підвалин волю витягнеш на світ
і хтось ті скаже де ж ота невпинність
і де життя твоє ріки твоєї брід

де сни де покривало волохате
ті квіти що росли в душі твоїй
чому ти починаєш забувати
свою свідомість і себе у ній

не помічати місяць і прощення
ховати немічність у паростках золи
плекавши світло змить благословення
його з чола і увійти до мли

та донеси у роті ту безкраїсть
підніми вічність і хрести наруд
закрий вже шов старим віднеси старість
а я з сміття корону заберу

* * *

ти пломбами шукала вічний шлях
ти крокувала в безвість під дощем
несла воскреслий світ в своїх руках
і відганяла з косами плечем

безликим вітром гралися хрести
насіння в ньому теплий кут знайшло
і хоче білим листям донести
до нас те біле що катетером жило

ти подивись он там це ж ти стрічаєш рухи
за склянку молока тремтиш вночі
вдягаєш світло як кільце у вухо
і мрієш про свої малі ключі

відходиш від стіни і бачиш щастя
яке повзе мов цуценя до рук
піднявши голову до світла п'єш причастя
і посміхаєшся собі ти є ти тут

Іванові Андрусяку

***

кремуєш помсту витинаєш гражди
в зомліле завтра свій білет несеш
побачиш світ побачиш день підеш назавжди
поглянь тоді на мене як підеш

скажи мені де світло і де хаос
де правда де брехня де грот де бал
покажеш вени де вони zostались
і ради бога витри той фінал

і як обкорувати знову будеш тіло
розірви те одне що йде назад
привий його до полуксу й прицілу
і най тоді іде хоч в маскарад

там десь у сніг вплітали прах лутавий
кортіло випити та не за тим прийшли
боги несли до світлих ми до правих
боги несли прикраси ми богів

і як підеш не повертайся двічі
і не блюзнірствуй зайвого бо там
тебе не лишать вголос пити свічі
і малювати ту сльозу що йшла на злам

та все одно болить і в світ звертає
якщо побачиш правду принеси
хай не облизує плече і не стирає
я вже почався он стоять мої хрести

Зміст

бура піна у вирі нестями...	3
я потрапляю мимо скроні...	4
відклавши вбік папір і душу...	6
забутий сміх загублений тобою...	7
серпень тихо щось каже грім...	8
нащадки стривожених вірністю храмів...	9
нервові рухи спалахують швидко ...	10
Вранці...	11
Темно.Лежу.Прислухаюся.Крик...	12
Де ви бачили, щоб безвість...	13
Йшли двоє...	14
Зустрівши на дорозі...	15
Хрест, який дивиться на тебе...	16
Коли гріє сонце...	17
Вірне для тебе покаяння...	18
Відкриваючи вранці вікно...	19
Між подихом, подивом і поглядом...	20
Створи свій народ...	21
ти вже когось вбила...	22
безвірного просить відкрити...	24
під рядном тисячоліття...	25
відрубане бажання пошматованим теплом...	26
безвісте викинь роззграєну чемність...	27

невибаглива ніч повертає закони...	28
присмак історії постмодернізму...	30
бруківку тіла наохочивши брутальним...	31
зненависніло відриваю цвіль від праху...	32
порятунок не тоне у склянці поради...	33
сміється воскресіння...	34
де чується подих скривавлених стін...	36
пастораллю епох виривали міста...	37
липне липкий ідол мозку...	38
лузає сім'я перцепції хворої...	40
сліпі долоні не вдягнули самоту...	41
на прах німого попелу...	42
алергія на морок до світла цю слину...	43
розстрілялися знову дуель...	44
заради темноокої печалі...	46
ховаєм амвонів за висхлим дощем...	47
де урвище по шклі...	48
вістрям вкрите знервоване вчора...	49
по скошених цнотах...	50
по згрях знову опади...	51
на висходи на битлії рядків...	52
потятим мороком потяте сонце лить...	53
так близько може і не треба...	54
проповідає обезвожена ікона...	55
доки віра не стверднеться у супокій...	56

по краю подумки спорудженим... ..	57
блукає монограмою когорта... ..	58
пусти хоч раз своє забуте тіло... ..	59
а в пестошах сатанайл сидить... ..	60
покраєним анархія заходить... ..	61
голос паперового тривладдя... ..	62
в нас вже боліли ці маски послухно... ..	64
я на своїх білих дорогах... ..	65
маєш тіло і світ на столі... ..	66
кого там ти іще переживеш... ..	67
кортіння кортіння кортіння... ..	68
а ми не створювали час і логотип... ..	69
ложе застелене згряя емпліми... ..	70
віднесли... ..	71
поскрибовані правила вихід у світ... ..	72
мораль куди ти знов її несеш... ..	73
крики скресли з криків пальців... ..	74
на вірних крилах сонми і плоди... ..	75
хорують блазнями по стлілих лезах... ..	76
я в скроні заливаю самоту... ..	77
червоно чорним мороком тіней... ..	78
нудотним полчищем мерзотних тіл... ..	79
бери і най тобі її забракне... ..	80
ти пломбами шукала вічний шлях... ..	81
кремуєш помсту витинаєш гражди... ..	82

Літературно-художнє видання
Бібліотека альманаху «Кальміус»
Серія: Укрсуліт
Випуск 15

Дмитро Фроляк
ПАПЕРОВЕ СОНЦЕ

Підготовка до друку –
Олег Соловей
Верстка –
Веніамін Білявський

Підписано до друку 18.12.2003
Друк лазерний. Гарнітура GaramondCTT.

Видавнича агенція “OST”
Видавництво “Норд-Пресс”

E-mail: agidel12@ukr.net

